

ברגנה הריביעית, היא דרישה שומרת מתוך עיקם הרגון, גון האש. זו נקראה אמצע, שהוא גופ שועוד בין שני הזרות. כאן יש להט שלוחה באדם בשושנה. מכאן יוצאים תקר לדרת למיטה, לתוך ולשוף דמים. משום שהו שנותן רשות ושלוטן למיטה לתוך ולשוף דמים, זה נושא לנוקבה, וזה ציריך את זה כמו שהגוף צריך את הנפש, והנפש אינה עוזה אמנויות אלא בגוף. ועל כן כל הפה וכל תקר יוצאים מכאן, להתקיף ולעשות אמנות בעולם להרע, בנקבה שמקבילה מהזכר תמיד. בבל דרשה ודרגה ובכל קשר וקשר יש כמה מינים וכמה גדרות מחבלים, שפלים מנהגים בשכילים, וכל המנהגים בגולם, בלם למיטה, שהם חילומיה של הנוקבה, ולכלם יש דרישה יודעה למעלה להיות מנהגים בה.

במו שיש לצד העליון הקירוש היכולות יוציאים לרוגנות עלינוות להפלו אלו באלו - אך גם למיטה בחשך בהפוך, הצד الآخر, יש דרגות לאותם היכולות הנקבה להפלו אלו באלו.

ברגנה הזו, שהיא ריביעית, עומדים דינים רעים לרוח למיטה ולהפוך לאותם שעושים דין רע קשה. מכאן יונקים את חזקם להתקיף ולהשלים אותו הידין שעושים. וממשים לכך, כל הדרגות הללו כלולים בהם, בכל אותן היכולות התוצאות שלצד הנקבה שלמטה. אשר חלום של הצדיקים שפטים את דרכם מבורך הזו והולכים אחר יראת הקדוש ברוך הוא להתקדש בקדשת ובונם. אשריהם בעולם זהה ובעולם הבא.

לאתקסה בקדושה דמאיריהן, זפאיין איןון בעלמא דין, ובעלמא דאתמי.

דרגא רביעאה, האי דרגא קיימא, מגו עיקימי דרוגזא, גוון אשא. והאי אקרי אמצעיתא. דאייהו גופא, דקיימא בין תרין דרווען. הכא אית להטא, דמלחה בא בסומקא כוורדא. מהכא נפקי תקייפי לנחתא לתפא, לאתקפה לאושדא דמיין. בגין דהאי איהו דיחיב רשי ושולטנא לתפא, לאתקפה ולאושדא דמיין. האי נבייע לנוקבא, ודא אצטריך לדא, כמה דאצטריך גופא לנפשא, ונפשא לא עbid אומנותא, אלא בגופא. ועל דא, כל חילא, וכל תקייפו, מהכא נפיק, לאתקפה, ולמעבד אומנותא בעלמא, לאבאשא. כנוקבא דמקבלא מן דכויא תדייר. בבל דרגא ודרגא, ובכל קשרא וקשרא, דכלו פמה ממן, ובכלו טרייקי חביבין, דכלו אתנהגן בגינוייהו, ובכללו דאתנהגן בגינוייהו, כלו לאתקסה, דאיינון חיילין די בנוקבא, ובכללו אית לוין דרגא ידייע לאceilא לאתנהגן ביה. כמה דאית לסטרא עלאה קדישא, היכלין ידייעאן, לגבי דרגין עלאין, לאתפללא אלין באליין, הכי נמי לתפא (ס"א בחשכה) בהפוּא, בסטרא אחריא, אית דרגין, לגבי איינון היכלין נוקבא, לאתפללא אלין באליין. בהאי דרגא, דאייהו רביעאה, קיימן דיגין ביישין, לנחתא לתפא, ולאתמסרא לאינון דעבדין דינא בישא מקיפה. מהכא יגקי תוקפה דילחון, לאתקפה, ולאשלמא ההוא דינא דעבד. בגין לכך, כל הגי דרגין בילין בהו, בכל איינון היכלין תפאיין, דלستر נוקבא דלטפה. זפאה חולקיהון דעתיקייה, דסטו ארהייהו מאורחא דא, ואזלי בתר דחלפה דקינדשא בריך הוא, לאתקסה בקדושה דמאיריהן, זפאיין איןון בעלמא דין, ובעלמא דאתמי.

דרגה חמישית. הדרגה זו נחלקה לשתי דרגות (צדדים, ימין ושמאל). ואלו נקאים שוקים, משיגות להרעה ולרדף, משומש פאנו לפה של הרופאה של כל החלאים וכל הרעות שרוודפים אחר הרשעים, וכשהධין (הרביה) הנה מתקרב, אזי (אSTER) הרצים יצאו רוחפים. ואו הם הרצים הם למשה, לרוץ להרעה. וכל אלו נקאים רודפים, ועל זה כתוב (איכה 2) קלים היו רודפינו משרי שם.

הדרגה זו נחלקה לשני צדדים, לيمין ולשמאל. שלשה קשרים הם לימין, ושלשה קשרים הם לשמאלי. ובקשרים הללו, ואוטם הקשרים שאמרנו, כל מסתכלים לאחור, משומש של הקשרים העליונים הקודשים מסתכלים בתחום הפנימיים לגוף, כמו שנאמר (מלכים א' 2) וכל אחיהם ביתה. ואלו כלם מסתכלים לאחור.

מה בין זה לזה? אלא אלו הקשרים העליונים הקודשים כלם בסוד של אדם, ומושם שהכל הוא בסוד של אדם, בחוב כל אחיהם ביתה. ובקשרים האחרים הקיימים הללו שאמרנו, אוטם האחרים הללו האמצע. כלם מסתכלים לאחור, ואלו הם בסוד של בהמה. ומושם לכך כל אחיהם לאחור. וסתור הנה כמו שבארנו - (תהלים לו) אדם ובבהמה תושיעך. זה בצד של אדם, וזה בצד של בהמה. וכך מקרבנו עליה - אדם ובבהמה.

הקשר הראשון, בו עומדת גzon של חסכה בתוך ערפל (ברוח טהר הערפל) שצומחת בקהלת פחת קאנו שעומדת עלייו, שלא צומחת. וזה עומדת על הזראים שיש בהם כיות, ואין להם זכות אבות להזיק בה ולהגן עליהם.

דרגה חמישאה. היא דרגא אטפליג לתרין דרגין (ס"א טריון) ימין, ושמאלה. ואלין אקרון שוקין, מתבוקן לאבאשא ולמרוף. בגין דהבא תקיפו הרדייפו. דכל מרעין, וכל בישין, דרכפי בתاريخו התייביא. וכך דינא (ס"א דרא) דא אתקיריב, כדיין הרצים יצאו דחופים. ואינוון רצים אינון לתקא, למרת לאבאשא. וכל אינוון אקרון רודפים, ועל דא כתיב (איכה 2) קלים היו רודפינו מנשרי שם.

האי דרגא אטפליג לתרין סטרין, לימינה ולשמאל. תלת קשרין אינון לימינה. ותלת קשרין אינון לשמאלה, ואלין קשרין, ואינוון קשרין דקאמאן, כלחו מסתכלן לאחורא. בגין דאינוון קשרין עלאין (דף רמ"ד ע"ב) קידישין, כלחו מסתכלן לגו פנימאי ל גופא, כמה דאת אמר (מלכים א' 2) וכל אחורייהם ביתה. ואלין כלחו מסתכלן לאחורא.

מה בין היא להאי. אלא אלין קשרין, עלאין קידישין כלחו ברזא דאדם, ובגין דכלא איהו ברזא דאדם, כל אחורייהם ביתה כתיב. ואלין קשרין אחרניון דקאמאן, אינון קשרין דאמצעיתא, כלחו מסתכלן לאחורא, ואלין אינוון ברזא דבהמה. ובגין כה כל אחורייהם לאחורא. ורزا דא כמה דאוקימנא, (זהלים לו) אדם ובבהמה תושיעיך. דא בסטרא דאדם, ודא בסטרא דבהמה. וקרבנא הכל סלקא, אדם ובבהמה.

קשרא קדמאה, ביה קיימא גוונא דחשוכא גו עורפלא, (ס"א נו טהרא רעורפלא) דצמח באחלטיא תהות אבנה דקיימא עלייה, שלא צמח. והאי קיימא עלייהו דזקאי, דאית בהו זקין, ולא אית בהו זכו דאבהטה לאפתקפא בהו, ולאגנא עלייהו.